

OVERDENKING

“Wees mij genadig, o God, wees mij genadig...” “Ik zal U loven onder de volken, Heere...” (Psalm 57:2, 10) Lezen: Psalm 57

Psalm 57 begint met een roep om hulp: “Wees mij genadig, o God, wees mij genadig...” De dichter, David, valt gelijk met de deur in huis. Volgens het opschrift heeft hij deze psalm gemaakt, toen hij voor Saul vluchtte in de grot. Een angstige situatie was dat, waarin hij elk moment ontdekt kon worden. David voelt zich een klein bang vogeltje, dat elk moment terecht kan komen in de bek van een leeuw en dat daarom een schuilplaats zoekt onder de vleugels van een vader- of moedervogel. Dat zoeken van een schuilplaats doet David via het gebed. Hij brengt zijn leven onder Gods bescherming, omdat hij gelooft dat dat de beste plek voor hem is. Het bijzondere van deze psalm is: David blijft eigenlijk heel de tijd in de ellende zitten, en toch zit hij niet de hele psalm door te smeken en te klagen. Alleen aan het begin even, maar daarna wordt dit lied vooral gekleurd door vertrouwen. David gelooft namelijk dat er een moment komt waarop de rampen voorbij zullen gaan. Hij vertrouwt erop dat de HEERE hulp zal zenden uit de hemel en hem zal verlossen. En vooral aan het eind van de psalm zien we hoe David God gaat loven: - 3 - “Mijn hart is bereid, o God... ik zal U loven onder de volken, Heere.” Als je dat zo hoort, dan klinkt het bijna alsof David al verlost is. Hoe kun je zo vol vertrouwen zijn, dat je, terwijl je doodsbenauwd bent, toch God gaat loven? Dat is ook een vraag aan ons. Hoe gaan wij om met de rampen in ons leven? Kunnen wij dan zo vol vertrouwen zijn als David? En zingen voor God: “ik zal U loven”? Ja maar, zing je dan niet eigenlijk aan de ellende voorbij? Is een gelovige iemand die, wat er ook gebeurt, altijd vrolijk blijft? Nee. Juist in het geloof mag de ellende benoemd worden, we hoeven daar niet omheen te praten. Dat doet David in Psalm 57 ook niet. Maar hij laat zijn leven er niet door bepalen. Want hij weet dat God boven welke ellende dan ook uitgaat. En hij gelooft dat de HEERE goedertieren en trouw is. Die woorden, ‘goedertierenheid’ en ‘trouw’ komen we in Ps. 57 een paar keer tegen. Ze staan voor Gods liefdevolle betrokkenheid, voor zijn betrouwbaarheid. David gelooft dat God zo, liefdevol en trouw, ook in zijn leven aanwezig zal zijn, wat er ook gebeurt. Eerlijk gezegd hebben wij nog méér dan David reden om daarop te vertrouwen. Want God hééft hulp gezonden uit de hemel. Sterker nog:

Hij is zélf gekomen, in zijn Zoon de Here Jezus Christus. In Jezus Christus zien we Gods goedertierenheid en trouw. Zijn liefdevolle betrokkenheid gaat zelfs zo ver dat Hij deel wil zijn van zijn schepping. En hoe? Om een beeld van Psalm 57 te gebruiken: als iemand die te maken krijgt met mensen die een kuil voor Hem graven. Zo wordt Jezus behandeld. En in tegenstelling tot David, die in Psalm 57 kan zingen: “zij hebben een kuil voor mij gegraven, maar zij zijn er zelf middenin gevallen”, wordt Jezus wel de kuil ingeduwd: de kuil van ellende, van dood. Die weg gaat Jezus: en het is Gods bijzondere manier van werken, dat Hij juist zo zijn goedertierenheid en trouw aan zijn schepping laat zien. Dat Hij op deze manier hulp vanuit de hemel geeft. Sinds Jezus is gestorven aan het kruis op Golgotha mogen we weten: er zal verlossing komen. En tegelijk: ook nu al zijn we verlost mensen. Want we weten: Christus heeft de machten van het kwaad gebonden. Hij heeft bevrijding gebracht en ons losgemaakt uit alles wat ons gevangen kan houden. Als we tot Hem de toevlucht nemen, dan mogen we schuilen onder zijn gespreide armen. Dat zijn beschermende vleugels over ons leven.

uit Kerkblad PKN-Daarle